

אחד תורין זה לא מתאפק יותר זאק, הסבב והרכב של בית הרפגון (זאב ברלינסקי) ומדוח לאדונו מה חושבות עליו הבריות. המשרת הנאמן, היודע את טיבו של אדונו, עושה זאת רק אחר שהוא מקבל הבטחה מפורשת כי האדון לא ירע לו.

מר זאק : אדוני, כיון שאתה עומד על כך, אימר לך בגלוי כי שמים אותך ללעג בכל מקום וכי מכל צד שופכים עליך קיתונות של בוז והלצות וכי אין להם לבריות תענוג רב יותר מאשר להלבין פניך ואחוריך בריבים ולספר בלי קץ בדיחות בגנותך. האחד אומר כי אתה מדפיס לוחות שנה מיוחדים שבהם אתה מכסיל את ימי הצום וההגבלה כדי להרויח מן התעניות שאתה כופה על אנשיך. השני מספר כי יש לך תמיד סיבה מוכנה לבוא בריב עם משרתיך, ביום התחדש השנה, או בעת שהם פורשים מעבודתם, כדי שתהא לך אמתלה שלא לתת להם כלום. האחר מספר כי יום אחד תבעת לדון את חתולו של שכנך על שאכל שיריים של צלי כבש ; והלה מוסיף כי לילה אחד תפסו אותך כשאתה בא לנגוב מעצמך את המססוא אשר לסוסיך וכי עגלונך, זה שהיה לפני, חבט אותך בחושך יפה יפה במקל חובלים שלו וכי אחר מעשה לא פצית סה והס מלטפר. **הרפגון (חובט בו) :** אתה טיפש ובך בליעל וחורף לשון וחוצף !

מותו של מולייר לא שם קץ להצגת מחזותיו, המשתייכים עד היום לרפרטוארים של טובי התיאטרונים בעולם. שלושה הם היסודות בכל מחזה מוליירי : תיאור אופי, יצירת מצבים ועניין קומי. יסודות אלה בולטים במיוחד כאשר מולייר שם ללעג מידות רעות כצביעות הדתית ב.טרפיץ, או בצע הכסף החולני ב.הקמפן, שגיבורו העשירי הקמפן הרפגון (בהצגת הקאמרי : אברהם בךיוסף, המחזיק בקופה, מימין). חושב כי סוף העולם הגיע כאשר נגנבת ממנו, זמנית, קופת הכסף שדו ופנתה בהספד הידוע, בסוף המערכה הרביעית :

אני אבוד, אני הרג, שחטו אותי, ננכו ממני את כספי...

עג עליידי התיאטרון הקאמרי :

בינתיים לא ניקה גם הרפגון עצמו (אברהם בךיוסף) ממחלת האהבה, והוא מכין סעודה לקראת הופעת הכלה המיועדת כשיחמפקח על הבית, וואלר, יועץ כיצד לחסוך בהוצאות.

הרפגון : לכל הרוחות, תמיד כסף ! כאילו אין להם בפייהם אלא דיבור אחד בלבד : כסף, כסף, כסף ! תמיד הם מדברים על כסף. בשכנם ובקומם — כסף !

וואלר : מעשה גדול — להתקין סעודה כהלכה בכסף כי הלכה. אין לך דבר קל מזה בעולם ואין לך שוטה שבעולם שלא יעשה זאת. אבל איזה איש הוא איש זריו במלאכתו — המתקין סעודה בלי כסף כהלכה.

מר זאק : סעודה כהלכה בלי כסף ?
וואלר : בדיוק.

עון בר) מאוהב והוא זקוק לכסף על משרתו, לה'פלוש (אברהם בךיוסף) מוטללים משומשים.

הסצנים. תשמע. אלה, מיטה על זה-חושב סלסלות גדולים נוסח ון צבע הזית, עם ששה כסאות במצב מצויין עם ציפוי של משי ון. נוסף על הגיל : כילה בעלת ודרכה עם פתילי-שוליים גדולים

אני צריך לעשות בכל זה ?
לכל הררי חושך ?

על התחרות הבן מאפילה נגיבת קופתו של הרפגון, המושבת לו עליידי לה'פלוש, משרת קליאנט, רק אחר שהוא מסכים לנשואי בנו עם מאריאן ומסתפק בקופה (משמאל).

קליאנט : תנוח דעתך, אבי, ואל תאשים איש. באתי לומר לך כי אם אתה מחליט ומרשה לי לשאת את מאריאן לאשה יחזור לך כספך.

הרפגון : איפה הוא ?
קליאנט : אל תדאג. הוא במקום שאני אחראי לו ואין הדבר תלוי אלא בי. עליך לומר לי מה בדעתך לעשות : הברירה בידך : או שאתה נתון לי איש מאריאן או שאתה מאבד את קופתך.

הרפגון : לא הוציאו ממנה כלום ?
קליאנט : שום דבר. הימלך בדעתך ואמור אם נכון אתה לחתום על נישואין אלה.

אנסלם : אדוני הרפגון, הלא מבין אתה מעצמך כי נערה צעירה מסתבר שהיא תבחר בנך ולא באבא. בבקשה ממך, אל תכריחני לומר לך דברים שלא כדאי לשמעם ותן הסכמתך, כמוני, לשידוך הכפול הזה.

הרפגון : כדי שתתישב עלי דעתי אני צריך לראות את הקופה שלי.
קליאנט : אתה תראה אותה בריאה ושלמה.

יועדות (מריס נבו), מחברר שהיא ט, בנו של הרפגון. עובדה זאת של הרפגון.

האמת אומר, הרי זה מקרה לא במעט כשגילה לי לא מכבר

אני לומר. זוהי פגישה לא צפויה וותרך. לא הייתי מוכנה כלל להת

כי אבי לא היה יכול לבחור על הכבוד שנפל בחלקי לראותך לך כי אני שוש למחשבה שאת חורגת. אני מודה ומתודה כי אחמאה הזאת ; זהו תואר — אם לך כלל. רבים יראו אולי את בל בטוח אני כך שאת מסוגלת ופעם ; הנישואין הללו, גברתי, מעוררים בי סלידה ; ולא נעלם , כמה קשה טגיעתם בי ; ובקיצור ומר, ברשותו של אבי, כי אילן זה יוצא אל הפועל.